

[Miljøministeren]

at man har nogle ambitiøse målsætninger, er jo altså ikke nogen garanti for, at man får nogle miljøforbedringer. Det, vi har gjort med vores CFC-plan, er, at vi har prøvet på at lave nogle realistiske mål, også under hensyntagen til – og det vedgår jeg meget gerne – at der er en dansk industri, der skal eksistere, og vi har lavet en plan i et tempo, hvor vi mener, det er muligt at skaffe erstatningsstoffer. En lang række af de problemer, vi har, har f.eks. Sverige ikke, fordi man simpelt hen har en anden sammensætning.

Men jeg vil da godt sige, at havde vi ubegrænsede midler til rådighed, kunne vi naturligvis gøre noget mere. Vi kan ikke sige ja til alt, hvad der er godt. Jeg må også sige, at det her Folketing, som jo bærer en del af ansvaret for, at økonomien ser ud, som den gør, ikke samtidig kan blæse miljøkravene fuldstændig urimeligt op.

Hvis man endelig skulle have været en smule fair og ikke blot kritiserede og talte om alt det, som man mente jeg burde gøre og ikke gjorde osv., så kunne man måske have krediteret mig en anelse for den omstrukturering, der er sket i Miljøministeriet. Der var en enkelt ordfører, hr. Trøjborg, der sagde, at han mente, jeg var rimelig dynamisk dér.

Det, som jeg egentlig mere havde lyst til at få noget kredit for, var faktisk den stærke satsning på forskning og udvikling på dette område, som der ligger i det, sådan at vi kan få nogle bedre værktøjer og metoder, nogle bedre muligheder for at vurdere, hvor vi kan lægge vores miljøindsats.

Til hr. Leif Hermann, som jeg til dels har kommenteret i nogle af de tidligere indlæg, vil jeg sige, at det jo ikke er rigtigt, at det kun er en 6-års-plan. Vi arbejder naturligvis med et meget længere tidsperspektiv end de 6 år. Det var den bundne opgave, der lå. Hvis jeg sagde, at der var en ramme på 33 mia. kr., men at jeg ønskede at prioritere det anderledes, så gik vi ind og prioriterede på den ramme og det samme antal år.

Men eftersom det overordnede mål jo er, at vi skal vende indsatsen fra fortynding, rensning og deponering til integration og bæredygtig udvikling, så er det jo en langsigtet udvikling, som naturligvis rækker længere end de 6 år. Det, vi så kan gøre, er, at vi skridt for skridt, år for år, kan gå i den retning; men vi når selvfølgelig ikke det hele på 6 år.

Jeg vil dog også gerne sige til hr. Leif Hermann, at jeg synes, det er rigtigt, at vi også tager det meget langsigtede perspektiv ind, og eftersom det her jo er »Mål og Midler nr. 1«, så vil jeg sige, at vi vil forsøge i »Mål og Midler nr. 2« at få nogle mere langsigtede perspektiver ind, sådan at der i hvert fald ikke er nogen misforståelser på dette punkt.

Så til vandmiljøplanen, som der jo naturligt nok har været nogle kommentarer til. Dér vil jeg godt sige til dem, der spørger, om vi ved noget mere i 1990: Ja, det gør vi faktisk, for i løbet af 1990 vil resultaterne af den igangsatte NPO-forskning blive samlet, og det vil faktisk være muligt at foretage en sikrere vurdering af kvælstofbelastningen og kvælstofbelastningens aktuelle størrelse, ligesom de modeller, der bliver udviklet i forbindelse med forskningsprogrammet, vil kunne bruges til at beskrive, hvordan udviklingen i landbrugets produktionsforhold vil influere på kvælstofudvaskningen.

Modellerne kan også med større sikkerhed end i dag beskrive, hvordan forskellige tiltag virker på kvælstofudvaskningen. Det er derfor, jeg mener, at det vil være rimeligt på nuværende tidspunkt at lade usikkerhederne komme landbrugserhvervet til gode. Erhvervet har jo flere gange fremhævet, at man frivilligt vil være i stand til at nedbringe kvælstof- og fosforforureningen, og nu får erhvervet jo så en mulighed for at vise det frem til 1990.

Det bliver også delvis svaret til hr. Gade, der spørger, om jeg vil kommentere de to håndtag. Sådan som jeg har læst de stikprøveundersøgelser, vi har foretaget, må jeg konstatere, at det er, som om man ikke tillægger husdyrgødningen en tilstrækkelig gødningsværdi, og at det i meget høj grad er dér, problemet ligger. Der er derfor tale om, at man skal prøve at tage en dialog med landbruget herom for at prøve på at se, om vi ikke kan få en bedre udnyttelse af husdyrgødningen.

I den sammenhæng vil jeg også godt svare hr. Trøjborg på, hvorfor vi ikke bare griber ind, selv om vi godt ved, hvad det er. Det har jeg i et vist mål redegjort for. Og så vil jeg sige, at det jo ikke er, fordi Det Radikale Venstre ligefrem er det parti, der går allerstærkest ind for forskellige interesseorganisationer, men når netop en repræsentant for Socialdemokratiet spørger, hvorfor vi gerne vil forhandle med organisationerne, så mener jeg dog, at en slags forståelse bør der være.